Біда, коли є цитруси і кава,
коли в землі є золото, — біда!
Біда, коли земля така ласкава,
коли така правічна й молода.

Тоді її пригорнуть і обнімуть.
Тоді її розгорнуть і однімуть...

О пестощі Ост-Індської компанії!
Залиште їм хоч казку, хоч струну!
Вже їх земля — копалини й копальні,
залізні кігті шахт у глибину.

Уже нема квітучої долини.
Не чути в передгір'ях череди.
Лиш чорний ієрогліф бадилини
щось шелестить до мертвої води.

Дівчат красивих тягнуть у гареми.
Страх і покора множать недорік.
На скелях клинописні теореми
вже не вчитає жоден чоловік.

Вже все іде у стерлінгах і в центах,
І плем'я тода — це вже не народ,
і безтурботна молодь без акценту
вже розмовляє мовою заброд.

Уже своєї слухати не хоче.
Здається, все. Здається, вже кінець.
... Що він співає, що він там бурмоче,
цей передсмертно посивілий жрець?

Він прихилився в храмі до одвірка,
у тому храмі, де погас вогонь.
Стоїть над ним одна-єдина зірка,
пливе молитва в човнику долонь.

Останній жрець печального народу
бурмоче гімни, складені колись.
Він пояснив би тодам мову тода,
але ж вони вже віри відреклись!

І юнаки, верткі від мімікрії,
вже перешиті на новий фасон, —
хто зна од чого очі щось мокріють,
і сниться їм якийсь забутий сон...